

*FEBE arrangerade Minneskonsert i
Kista kyrka på FEBE-dagen
den 18 oktober 2003.*

Foto: Björn Johansson

Föreningen FEBE

- Nätverk för föräldrar som har mist barn

Postadress:

Box 1073
164 25 KISTA

Telefon:

Jourtel. 0736-237 551
Fax: 08-444 84 11

Hemsida: www.febe.net

E-mail: febe@febe.net

Postgiro: 94 17 14-8

Ordförande:

Barbro Byström
tel. 08-751 57 73

Vice ordförande:

Ylva Edholm-Johansson
tel. 08-505 991 44

Sekreterare:

Olle Bergman
tel. 08-38 91 89

Vice sekreterare:

Anita Bergman
tel. 08-38 91 89

Kassör:

Göran Ekengren
tel. 08-720 27 14

Suppleanter:

Bitte Bohlin
tel. 08-35 25 44

Lena Fagerström
tel. 08-580 176 70

Jan Leva
tel. 08-751 95 03

Redaktören har ordet...

År 2003 har varit FEBE:s kanske mest intensiva år sedan starten 1995. Det märks att vårt arbete med att informera och sprida kunskap om FEBE har effekt. Det blir ringar på vattnet och alltfler drabbade föräldrar söker sig till oss.

Behovet är enormt, och måndagsträffarna i Kista kyrka är mycket välbesökta.

Lördagen den 29 juli ordnade vi för första gången en sommarträff med föräldrar från andra delar av landet, och mötet, som ägde rum i Söderköping, blev till en oerhört fin dag.

Många nya kontakter knöts här och flera föräldrar anmälde sitt intresse att bli kontaktperson för FEBE och bilda FEBE-grupper på andra ställen i landet. Detta arbete är i full gång och redan i januari 2004 beräknas den första gruppen att starta sin verksamhet i Söderköping.

Vi hade som vanligt ett uppehåll i våra måndagsträffar under semestertiden i somras, men ordnade med två grillkvällar som var mycket välbesökta.

I mitten av oktober samlades vi som vanligt till FEBE-dagen i Kista kyrka och denna dag hade vi inbjudit Thomas Di Leva som gäst att framföra sitt budskap under rubriken "Öppna samtal om Kärleken". Det kom över 100 personer för att lyssna till Thomas och för att få vara med om den fantastiska gemenskapen, och dagen avslutades med en minneskonsert i Kista kyrka med kören Järva Röster, under ledning av Stefan Säfsten.

Dagen blev till ett minne för livet!

Olle Bergman

Föreläsningar

Hej alla febe vänner, jag ska berätta lite hur det är att vara ute och föreläsa för olika arbetsgrupper. Olle Bergman och jag har nu varit ute tillsammans i 3 år och vi har föreläst för personal på akutavdelningar, undersköterskor i utbildning i katastrofmedicin, blivande poliser, blivande präster, och även för vanligt folk i olika församlingar runt om i Stockholm.

Ett vanligt utbildningstillfälle kan vara på 3 timmar. Olle och jag börjar alltid med att säga att ingen fråga är fel eller konstig, om vi sen har svar på alla det vet vi inte. Sedan börjar vi berätta om vad som hänt oss, då är det alldeles tyst och ingen ställer några frågor.

Efter detta så tar vi en paus, och då brukar det alltid komma fram några som ställer frågor, och ofta har dessa egna förluster av olika slag.

Andra halvan av föreläsningen är avsatt för frågor, och ofta är det lite trögt i början men efter ett tag så kommer frågor och både Olle och jag tycker att denna del av föreläsningen är den lättaste. För även om det gått några år så är det alltid jobbigt att prata om på vilken sätt mitt barn dog.

Tankar och känslor som kommer upp till ytan och gör så ont. Ofta får vi frågan "hur orkar ni prata om detta", då brukar vi svara, "att om inte vi orkar vem ska då berätta". Och det känns som om våra barn är med oss och att dom tycker det är bra att vi talar om för folk i samhället hur föräldrar ska hjälpas.

Efter en föreläsning på 3 timmar är man alldeles utpumpad, och åker gärna hem till soffan och lägger sig, jag brukar alltid somna och drömmer då ofta om Alexander.

Men det känns också bra att få göra detta och hoppas att detta har gjort så att någon förälder någon stans blir omhändertagen på ett bra sätt när det ofattbara hänt dom.

Kramar till er alla från Barbro Byström

Älskade Matias

*Sen..
gick jag sönder än mer.
Älskade Matias.
Försöker så gott jag kan.
Älskade Matias.*

*Städade i klädkammaren,
rädd för varje sak, kartong,
klädesplagg, jag får tag i
Älskade Matias.*

*Och dem kom fram
Dina första brottarskor,
där låg dem
och bara fanns mitt framför
ögonen på mig.
Älskade Matias.*

*Snyftade, hulkade
igen och igen
Älskade Matias.*

*Jag saknar dig så
Städade snabbt, snabbt
med ögonen fulla med tårar
gråten som kväver
mig stundtals
Älskade Matias*

*Dina brottarskor, dem
allra första
Älskade Matias.*

*Om du visste vad jag värker, brister
och rister av saknad,
av kärlek
av sorg efter dig.
Älskade Matias.*

Mamma

Grillkväll

GRILLKVÄLL 7 juli vid Spånga Prästgård.

En ljuvligt skön måndagkväll samlades vi, cirka 20 Febe-medlemmar, och grillade tillsammans. Kosten var varierad, allt ifrån gillspett till fiskpaket och griljerade grönsaker. Dofferna var så härliga att blotta minnet gör att jag blir hungrig igen, nu när jag skriver detta en kulan höstdag i oktober.

Några hade vin, andra öl eller bordsvatten och sedan drack vi kaffe/te och kakor cirkulerade runt bordet.

Stämningen var som vanligt hög och det var så härligt att träffa så många kära vänner mitt i sommaren, när vi normalt inte brukar träffas pga sommaruppehållet. Själv jobbade jag hela juli så den måndagen blev extra njutbar! Att jobba när alla andra har semester (inte ens min son Peter var hemma, han var på landet och kollo hela juli) kändes emellanåt lite ensamt även om jag hade turen att ha flera vänner i samma situation. Så att få sitta med vännerna i Febe och umgås i sommarkvällen var verkligen skönt!!

För att vi inte skulle bli helt försoffade (i plaststolar!) blev vi också aktiverade, minsann. En trevlig och nog så knepig tipsrunda var iordningställd av Anita och Ylva. Frågorna var inte helt enkla, så även om själva "rundan" bara gick runt prästgårdsbyggnaden så tog den en stund. Vi fick lära oss lite nytt tack vare det (även om jag redan glömt om det hette embarkera eller debarkera att stiga av en båt!) och under pompa och ståt skedde slutligen prisutdelningen.

Jag vet att det också ordnades en grillkväll i augusti men då var jag på en underbar semester i mitt älskade sommarhus på Åland och fick många stunder till skön vila och ljumma bad, denna fantastiska sommar 2003.

Som avslutning vill jag bara säga ett stort TACK till er i Febe som organiserade det hela – och säga till er övriga: Kom med nästa år! Det är en väldigt härlig samvaro kring en grill i Febes sällskap!

Kram! Eva Lönn

*Himlen är gråtung
luften gråter
inte ens löven orkar falla utan hänger kvar,
vissna, i höstkoma*

*I mitt inre rum
härskar permafrost
Gud, jag ber, skänk en vår som lindrar, ljusnar,
tinar*

(Så känns november, alla år. Tar det slut??)

Under sommaren ordnade några personer ur FEBE grillafton vid 2 tillfällen på församlingsgården intill Spånga kyrka.

Det känns bra att kunna träffa andra medlemmar även under sommaren när de ordinarie måndagsträffarna inte äger rum. Bra väder gjorde att det gick bra att sitta ute och utbyta lite tankar och funderingar.

Christer Arrenius

Thomas Di Leva lysande tänkvärd på Febedagen

För tredje gången samlades medlemmar i Febe för en heldag i Kista kyrka och att nätverket sträcker sig över hela Sverige visade inte minst att bland de över hundra deltagarna fanns både Norrbotten, Skåne och Gotland representerade.

Efter samling och avprickning och tid för återseendets glädje för många, och för andra ett första möte, var det tid att bänka sig i Kryptan och lyssna till Thomas Di Leva som under en och en halv timme underhöll med "Öppna samtal om kärleken" som han valt att kalla sitt framträdande. Han bjöd dessutom på en sång och också en kort meditation.

Olle Bergman, sekreterare i föreningen och redaktör för Febebladet, hälsade välkommen och berättade att Thomas skänkt sitt arvode till barnen i Tibet, bara det värt en applåd. Han lever som han lär och han lär som han lever denne livskonstnär.

Thomas, klädd i en vacker kaftan, öppnade sitt framträdande med att tala om vatten och att han inte förberett sig inför dagen.

- Vi planerar alldeles för mycket, menade han, vi kan väl känna av varandras känslor här i dag.

Och han manade till en stunds tystnad.

- Man känner att det finns något mer – ett mysterium – en laddning – och i tystnaden finns evigheten – och den kommer man i kontakt med när man förlorat någon, ett barn, ett syskon, en anhörig, fortsatte Thomas.

Thomas hade många viktiga saker att säga, inte minst om kärlek, och att vi alla delar samma öde på jorden och att vi måste ta vara på varandra. I en tid av bomber, krig och terror kan det inte vara lätt att vara en fredsälskande profet. Men just därför tycker Thomas att det är viktigare än någonsin för jordens framtid att föra ut ett budskap om kärlek och fred. Och visst fanns det mycket känslor med och också utrymme för frågor.

När någon av deltagarna menade att det är fel att ett barn dör svarade Thomas:

- Ni är experterna, även om det är ett alldeles för högt pris. Då det inte längre finns några

ord som hjälper kan också det vara en öppning till att ställa sig frågan, vad skall jag göra med mitt liv? Det går inte att fly undan trots att livet mister sitt värde, men även i detta finns kärleken kvar i kosmos, det goda. Tiden och erfarenheten ökar förståelsen för att allt har sin mening i universum, även när vi är mitt i sorgen. Att vi kommer att sjunka ner till botten av oss själva, men också se i ett annat ljus, se vår oerhörda styrka, att vi orkar andas fast vi helst vill låta bli. Även för dig finns kärleken när allt ställs på sin spets och allt tappar sin mening.

- Bara det att ni här söker er tillsammans är ett stort steg framåt. Det finns ingen varelse på den här planeten som inte kan dö i nästa andetag. Vi får leva med den insikten. Vi kommer alla att förlora någon. Det som hände i går har redan hänt – hur mycket vi än försöker kan vi ändra på detta.

Han framhöll också att han kunde känna och förstå den oerhörda sorg som drabbat deltagarna men ändå inte föreställa sig vidden av den, då han själv varit förskonad.

Thomas säger sig också tillhöra alla religioner och ingen. Han menar att det är han själv som valt att komma till jorden och att vår själ är odödlig. Att vi efter döden finns kvar i kosmos där det finns en annan tid- och rumsuppfattning än vår. Att saker till viss del kan vara förutbestämda men också utvecklas efter hand så att vi kan påverka vårt eget öde.

- Vi gör val, livet är inte bestämt i varje detalj – att ni träffar mig i dag, vad kommer ut av det, frågade Thomas.

Han påpekade att döden har många dörrar och citerade Bibeln fritt: "I min Faders hus finns många rum".

Thomas menade också att det är livsviktigt att tillåta sig själv att sörja, att inte stänga in sig utan lämna en öppning och låta livet få ta en ny riktning.

- För att förlösas måste man våga leva sorgen. Man måste släppa kontrollen för att växa i tillit, sa han.

- Jag är en ganska glad människa men varje dag sörjer jag över vad som händer på jor-

den. Jag känner en enorm sorg över att så ofattbart många barn dör av svält. Vad ska jag göra? Det är viktigt att tala om det, synliggöra det i sånger, i texter och liknande. Det är viktigt att du sett och känt deras öde.

Och Thomas avslutade den uppskattade och tänkvärda eftermiddagen :

- Det här samtalet vi haft blir avbrutet var vi än slutar – det är en fantastisk idé med Febe – en fantastisk sluss och mötesplats. En unik möjlighet att få träffas och byta erfarenheter. Sprid den och låt detta arbete gå vidare. Det är en stor gåva av kunskap och visdom som ni bär med er när ni går i den här ökenvandringen som sorgen är.

- Ni har gett mig en gåva och en större förståelse för livets mysterium.

Harriet Linder Sporrón

Febedagen avslutades med en minneskonsert

Liksom vid de tidigare Febedagarna avslutades dagen med en konsert av Kista kyrkas musiker Stefan Säfsten och kören Järva Röstter.

Det vackra kyrkorummet och syskongruppens ljusständning under uppläsning av de bortgångna syskonens namn förstärkte sången och musiken.

Många ville så gärna veta namn på musikstyckena och på de dikter som reciterades och nedan följer programmet:

Ljuset skimrar, *G.F. Händel*, kör (ljuständning)

I den stad du vandrar mot, *J. Akepsimas*, kör (ljuständning)

Låt mig värma, *R. Broberg*, kör (ljuständning)

Jag var en vandrare, *G. Fristorp*, solist, kör

Då man bäst behöver orden, recitation

Farväl, *U. Svenningsson*, solist

Tusen bitar, *A. Linnet*, kör, solist

Bröderna Lejonhjärta, recitation

Jag vill ha en egen måne, *T. Gärdestad* solist

Utan dig, *B. Zetterqvist*, kör, solist

Stigar, recitation

Tears in heaven, *E. Clapton*, kör, solist

Döden betyder ingenting, recitation

Laudate Dominum, *Mozart*, kör, solist

Guds fred, *Rutter*

Two years of...

Two years have passed since my son has passed away on February 26, 2001. Two years of tormenting thoughts. Two years of despair. Two years of wondering when this pain in my heart will subside. Two years of waiting for him to walk through the door and say, "Hi, I'm home, Mommy." But deep inside of me, I know that it will not happen. I will not have this young man come through the front door and let me know of his arrival. I see young

people hanging around outside coffee shops and I wonder to myself why he couldn't be one of those youngsters, one of those boys flirting with passing girls. Why cannot I too, see him grow to be a young man with dreams and hopes for the future, driver's license and trips to far away lands. Will those thoughts ever diminish I often ask myself?

A year and half ago, when I started attending the meetings at FEBE, my unreasonable behaviour, according to my surroundings, was no different than anyone else's at Febe. I shared a common ground of despair, denial, hope, darkness in a tunnel, and to some of my acquaintances, peculiar conduct.

Many of our acquaintances, although with good intentions at times, remind us that our behaviour is to slowly go back to what is called normal after the first year, to the person we were once before the loss of our child. The surprise comes to them that we are not going back to what we were once upon a time. We will not return to the "normal" us we were once. That person will never return as much as our child will never return to us. At Febe, this is quite evident, that we all know that we were different people before our child passed away.

To those who are wondering if Febe is the right place, the right forum for you as a parent who has lost a child, I would recommend to get in touch with someone from Febe and eventually come to a meeting to see if it fits your needs. I found this was the right place to meet my needs but it is not necessarily the right place for everyone.

From Ann, Högdalen

When you are sorrowful
look again in your heart,
and you shall see that
in truth you are weeping
for that which has been
your delight.

Khalil Gibran

Vi får känna att vi inte är ensamma

Om man går upp på Febes hemsida och klickar på det vackert blommande trädet så kommer nästa sida upp där man möts av orden:

Ingen som ej själv är drabbad kan tillfullo förstå den sorg och förtvivlan man upplever och känner. Att mista sitt barn är kanske det allra svåraste som en förälder kan utsättas för. Därför kan det vara oerhört välgörande att få träffa människor som befinner sig i samma situation. Jag får känna att jag inte är ensam...

Och det var just dessa familjerna Toolanen och Bengtsson, som jag talade med på Febedagen i Kista kyrka, starkast uttryckte.

-Vi var här i fjol och kände att vi måste komma tillbaka. Vi upplevde en så extrem värme, så osvenskt, kände att här var vi tillsammans med människor som delade våra erfarenheter, som förstod..., som Leif Toolanen från Övertorneå uttryckte sig och som fått honom och hustrun Ulla samt dottern Hanna som bor i Luleå att ta bilen de 110 milen för att få vara med på årets Febedag.

Nästan som en oförklarlig tillfällighet är det på dagen två år sedan de miste sonen Henrik helt utan förvarning. En till synes frisk och levnadsglad 17-åring, visserligen med diabetes men under kontroll, och som sedan de två döttrarna flyttat hemifrån för vidare studier också blev pappa Leifs bästa vän. Och så en morgon vaknar han aldrig mer...

Värst är, tycker både Ulla och Leif, att till och med närstående slutat tala om honom, det är som om Henrik aldrig funnits.

Ulla som själv är sjuksköterska liksom dottern Hanna menar att också för vårdpersonal är döden så främmande – det är dåligt med utbildningen på den kanten.

- Man vill inte beröra döden. Alla blir chockade när någon dör – som om det vore något personligt eller ett misslyckande, säger Hanna.

Leif och Ulla berättar om en middag som de deltog i några månader efter sonens död mest för att få möta människor och speciellt dessa som skulle delta vid middagen. Det var läkare, psykologer och sjuksköterskor men ingen berörde med ett enda ord deras sorg och förlust under kvällen. De kände sig på något sätt bestulna och det är fortfarande ett trauma att de lämnades så utan all hjälp och förståelse.

-Det är viktigt att våga vara närvarande, att fråga hur man mår, säger Ulla.

Genom en vän fick de vetskap om Olles bok "Pappa! Svante är död!" och Leif slukade den och kände igen sig i Olles ord. Han ringde upp Olle och kom till en telefonsvarare men bara efter ett par timmar ringde Olle upp. En främmande människa men en som förstod!

Därför känner alla tre att den långa vägen till Stockholm och Febedagen är värd varenda mil för att få vara sig själva och få tala om Henrik utan att betraktas som tröttsamma eller att skrämman bort någon. Och de menar att det inte ens är nödvändigt att prata enbart om sorg – utan att få utbyta tankar och kanske också själva bidra med värme och förståelse är kanske allra viktigast.

Också Liz och Johan Bengtsson från Visby kom i kontakt med Febe genom Olles bok om Svante sedan de miste mellandottern Freja, 10 år genom en tragisk olyckshändelse i augusti i år. Johan mejlade till Olle som svarade omgå-

ende och han inbjöds till Febes måndagsträff. Johan flög till Stockholm och har sedan flugit hit varje måndag, fem veckor i rad.

-Det har gett mig så mycket inte minst att få vara en i mängden, anonymiteten. Här är jag bara Frejas pappa och behöver inte, som hemma i Visby, vara eller representera något annat, säger Johan.

På frågan hur länge han tänker fortsätta att flyga till måndagsträffarna svarar Johan att det skall han göra precis så länge han behöver det. Han ser det som en gåva att ha fått kontakt med Febe.

För Liz är det första besöket och med från Visby är också Liz' systrar Anita och Pia, hennes mamma och yngsta dottern Maja. Liz arbetar inom vårdsektorn och menar att hon dels fått träning i sorgearbete och dels kan ta för sig. Det här första mötet med "Febefolket" känns mycket bra och Liz' tror, att om människor i kris kunde få komma i kontakt med andra som gått igenom liknande händelser, så skulle det säkerligen spara långa sjukskrivningar. Hon kommer inte att följa med Johan till Stockholm varje måndag men har redan bestämt sig för att hon ändå återkommer.

Hela familjen tycker att det varit en "jättebra dag" och en fin avslutning med konserten trots att tröttheten börjar göra sig påmind.

Jag hinner också växla några ord med familjen Toolanen innan de försvinner ut i kvällen och deras summering av dagen är helt genom positiv.

Spontant säger Leif innan jag hinner ställa någon fråga:

- Thomas Di Leva är en filosof och en varm personlighet med känsla för hela världen också i praktisk handling. Och jag tror att han också fick lära sig en hel del som att det är nästan omöjligt för utomstående att ta till sig det trauma och den djupa sorg som förlusten av ett barn utgör.

-Synd att jag inte mött honom tidigare. Jag har aldrig förstått att han är så djup och så klok, inflikar Ulla och fortsätter,

- Hans engagemang för världen fick mig att reagera, och i det perspektivet tänka efter om min sorg är störst... Men man kan inte som ett barn lämna smärtan bakom sig...

Hos Hanna väckte Thomas tanken på universum – att allt är så mycket större än vad vi vanligtvis tänker oss.

- Konserten var fantastiskt bra. Lyfte hela tiden. Djupa och tänkvärda dikter och musiken allvarlig och stram i början och lättare mot slutet. I fjol kändes allt så tungt men i år var det mycket lättare, avslutar Ulla.

Det är en nöjd trio som lämnar Kista kyrka efter en dag full med olika intryck och upplevelser.

Harriet Linder Sporrón

*When the deep purple falls
Over sleepy garden walls
And the stars begin to flicker in the sky
Through the mist of a memory
You wander back to me
Breathing my name with a sign.*

*In the still of the night
Once again I hold you tight
Though you're gone
Your love lives on when moonlight beams
And as long as my heart will beat lover
We will always meet here in my deep purple
Dreams.*

Mitchell Parisch

Sommarträffen i Söderköping

Den 26/7 2003 var det dags, för träffen som jag så ivrigt hade väntat på. Där kom dem, många, Herre Gud så många vi är och inte ens en bråkdel av oss var med denna dag! Jag var spänd och nervös men det släppte i samma ögonblick som jag mötte den första föräldern - vi "kände igen" varann! Vi visste vad vi pratade om, hon förstod, jag behövde inte säga så mycket, inte hon heller. Vi, alla som var där, visste!!

Vilken lättnad, vilken trygghet för oss alla som vandrat i landskap där ingen utomstående har förstått!! Mycket, mycket skratt denna dag, många tårar, många famnar att falla i bland människor som förstod! Inget konstigt, inget konstigt - att man ena minuten skrattade för att i nästa stund gråta en stund, inga ursäkter behövdes, för vi är alla i samma situation. Vi vet vad som döljer sig bakom skrattet, - det ändå så förtvivlade, förlösande skrattet, leendet som kom. Och skrattet kom, leendet kom många gånger under denna dag. . Man sa till varandra "Ja, så sa den och den till mig också, min psykolog/min kurator tycker...." Här behövdes inga sådana förklaringar, vi bara visste, vi bara vet.

Sorgen är olika hos oss alla, men gemensamma drag finns det helt klart. Hur många föräldrar som har mist sitt barn har haft förmänen, ja vad ska jag kalla det? att få träffa, möta andra föräldrar.. Där man inte har behövt stänga in allt och bli tyst kring sitt barn?

Dagen började med att Febe presenterade sig, Tack Ylva diakonissan från Kista som var med! Tack också till er alla från Febe som så godhjärtat berättade och släppte spärrar hos många av oss. Man FÅR man KAN man SKA prata om sitt barn för alltid! Tack för att ni visar oss vägen, mig som sk nydrabbad, hemskt ord, men tyvärr blir vi fler föräldrar som ställs inför det makabra. Jag är så rörd, så ställd över den kärlek, den kärlek som finns mellan helt främmande människor, den kärlek som jag upplevde den 26/7. Aldrig hade jag väl ens i

min vildaste fantasi ens kunnat ana, tänka hur mycket det finns av det mest primära i vårt liv - kärlek, gemenskap. Det fann jag den 26/7 bland helt främmande människor! Människor som jag aldrig har träffat tidigare, och människor som FÖRSTOD vad jag menade utan krångliga svar! Dem visste!! Alla våra barn som har dött finns för alltid, för alltid hos så många!!!

Vilken befrielse för mig, att inte behöva gå "i försvar" för det jag sa, det jag gjorde, det jag tycker om mitt barn! Det var ingen, ingen som sa till mig att "gå vidare!! Bara det, (inte så bara) var en oerhörd trygghet för mig! Vilken förståelse jag mötte, vilken vänskap, vilken vanmakt, vilken förtvivlan - för att vi möts under dessa omständigheter som ingen vill uppleva.. Vilken kärlek och omtanke om varandra!!! Alla visste vi vad vi menade, vad vi pratade om, och ingen av oss behövde förklara/försvara vår sorg, vår förtvivlan - den var så självklar och våra barn fanns med oss hela dagen, hela dagen var dem med oss! För det som driver oss, för oss samman är kärleken till våra barn (Olle Bergmans ord) för dem lever för alltid!

Den dagen ingen nämner vårt barn som dött.. ja, vad har hänt då? Då, på riktigt då, då är barnet.....borta. Jag själv har förhoppningen om att jag ska få träffa Matias igen, och så länge jag är här kommer jag aldrig, aldrig sluta prata om min son Matias - varför skulle jag det?

Önskar er alla frid, så gott det går, hälsa och jaaa, lycka så bra det bara går. Vi ses på Febe-

träffar. Var rädda om er! Första helgen i augusti varje år, boka in den för då ses vi i Söderköping igen, med omsorg, kärlek, vördnad, respekt för varandra och framförallt för våra barns skull!

***Kram från Tuija
Mamma till Matias 83-02***

Nästan som förr ...

3 år av en enda lång saknad. Kan inte förstå att det gått 3 år sen Emil dog. Den 2 november 2000, han var då 19 år och 5 månader. Han finns ju fortfarande så levande i mig, i varje tanke och i varje handling jag gör.

Allhelgona helgen och så den 2 november var vi till olycksplatsen och till minneslunden, la dit kransar i form av hjärtan som jag gör själv och tänder ljus.

Väl hemma igen ringer en kompis till Emil och undrar om de kan titta över. Efter en stund kommer 3 stora killar, (nu är de 22 år) och vi fikar och pratar om gamla goda minnen. De berättar om tokigheter de gjorde tillsammans med Emil och det är så härligt att få skratta tillsammans med dem en stund.

Att få komma dem nära och höra hur de har det i sina liv nu, vad de jobbar med, flickvänner m.m Man saknar ju den kontakten som man hade så nära sig, med alla kompisar och delaktigheten i deras liv/familjer. Att de kommer fast åren går värmer något så otroligt i ens hjärta. Men det som värmdde mest var när de frågade om de fick gå ner till Emils rum!!!!!!!!!!!!!! Inte en tanke på att fråga om rummet var kvar utan det tog de förgivet.

Många vuxna frågar om man verkligen har "rummet kvar" med en underton om hur bra är det???

Att höra hur de bökade om i Emils rum, lite klinkande på gitarren, gosandes med marsvinet och ett skrattande på rummet kändes så härligt i allt elände. Man saknar ju livet som var omkring Emil också, högt spelande musik på rummet, alla dessa skor och jackor i hallen, bröd och ost som tog slut på en dag och det eviga tvättandet av kläder. Tänk så gärna man skulle göra allt det här igen om man bara fick möjligheten.

Älskade Emil saknar dig så att jag tror att mitt hjärta ska brista.

***Lena Fagerström
Emils mamma***

Stilla Ro och Nära

*Vem älskar dig
när jag farit till landet långt bort
och ej längre finns kvar
Vem ger dig mod när du tvivlar
och ej längre känner den kraft som du har*

*Ge din själ stilla ro vandra vill om du tror
att du vet var din inre längtan bor
Ditt hjärta blommar känn doften av liv
du är större än du nånsin tror*

*Vem tröstar dig då ditt inre är fyllt av en sorg
som du inte rår på
Vem lyssnar till dig då bruset från livet är högre
än du vill förstå*

*Ge din själ stilla ro vandra vill om du tror
att du vet var din inre längtan bor
Ditt hjärta blommar känn doften av liv
du är större än du nånsin tror*

*Text och musik: Åsa Jinder
Sång: Magnus Carlsson*

Idag hände det igen...

Jag var på väg ut till vår brevlåda för att hämta posten då ett par grannar, i min egen ålder, som bor ett par hus ifrån oss, passerade på sin förmiddagspromenad. Vi har aldrig umgåtts, men när vi har träffats så har vi hälsat på varandra och utbytt några artighetsfraser. Eftersom de bor strax intill oss så har de ju också sett våra barn växa upp, och självklart så minns de den tragiska olyckan som drabbade Svante och vår familj.

Kvinnan berättade i all vänlighet att hon observerat att lampan ofta är tänd på natten i mitt arbetsrum. Hon sa att hon själv har lite svårt att sova, och brukar då se att det lyser i vårt rum på natten. Jag instämmer i hennes konstaterande och berättar att det har ju blivit mycket sämre med nattsömnen efter Svantes bortgång, men att jag tycker att själva sömnproblematiken är ett mindre problem i sammanhanget. Lite provocerande säger jag, att jag får ju desto mer vaken tid att tänka på Svante...!

Effekten låter inte vänta på sig!

Men snälla Olle, (hon menar verkligen väl) du måste försöka komma över det där...!

Detta är första gången sedan olyckan inträffade för sex år sedan, som hon överhuvudtaget nämner Svantes namn till mig.

Den där känslan som jag alltför väl känner igen kommer smygande... Jag känner att jag måste försvara min, och alla föräldrars sorg, samtidigt som jag hinner tänka att "nu blir jag så där igen, som jag inte vill vara!"

Och så börjar den där vanliga historien, när någon skall försöka referera till något som är minst lika tragiskt som vår olycka, och helst ännu lite värre. Hon berättar att i hennes familj så har de minsann varit med om tragiska

händelser, men underförstått, så har hon inte låtit sig påverkas på det sätt som jag påverkats.

Det ena ordet ger det andra. Det är inte så att vi blir ovänner, men på något sätt tycker jag synd om henne. Jag känner att hennes oförstånd i dessa frågor är ett skydd för henne, för tänk om hon insåg vad det är som hon verkligen säger.

Hon berättar att hennes man, som står tyst bredvid och följer samtalet, har en syster som mist sin 16 årige son i en olycka och själv har hon en syster som förlorat sitt 13-åriga barn i leukemi, så nog visste hon hur det är att mista barn.

I mina tankar så ramlar hennes situation ner några pinnhål, varför jag frågar hur det är med de bägge barnens föräldrar.

Jag upplever det som om hon kanske tycker att jag var lite oartig som hoppade förbi hennes upplevelse och prioriterade föräldrarnas tillstånd, men på min direkta fråga om hur de drabbade föräldrarna mår, så svarar hon att "de har tagit det bra", utom 16-åringens pappa som har blivit helt förändrad.

Jag försöker förklara för henne, att det är väl inte konstigt om pappan är förändrad, för det är en överklig känsla att upptäcka att jag är pappa till någon som är död. Jag fortsätter med, att jag älskar ju Svante precis lika mycket, fastän att han inte lever och han slutar ju inte att vara mitt barn bara för att han är död. Nej, säger jag, kärleken är mycket starkare än döden.

Jag men, säger hon, tiden läker alla sår.

Skitsnack! Svarar jag.

Nu börjar hon väl känna sig trängd och kont-
rar med att, men Olle, du måste ju tänka på
de andra barnen...!

Stön! Pust! Suck!

Visst blir man trött. Jag frågar henne: "Tror
du verkligen att jag inte tänker på och bryr mig
om mina andra barn?"

"Jo, men..."

Jag fortsätter... "Jag gör ingen skillnad på min
kärlek till de barn som jag har i livet och till
Svante, men jag låter Svante få vara mer hos
mig i mina tankar, än de andra barnen, för
det är ju det enda sättet jag kan få vara med
honom."

Plötsligt så ursäktar hon sig och börjar gå bort
från mig, och med kroppen i bortgående färd-
riktning, men huvudet vänt mot mig, säger hon:
"Jag orkar inte prata om min systers barn som
dog i leukemi, så nu måste vi gå". Hennes
make som inte sagt något under hela samta-
let höjer sin hand till ett "hej då", och inom nå-
gon sekund så är de borta!

Hon som kom och skulle lära mig hur jag
skulle vara, känna och tänka... hon kunde inte
ens prata om sin systers barn som dog i leu-
kemi.

Jag levde inte upp till hennes föreställning om
hur det var att mista sitt barn.

Kvar på gatan står jag och tankarna går till
hennes och hennes mans systrar. Vilket stöd
har de fått?

Jag hade kunnat prata i timmar, men hon or-
kade bara med ett par minuter.

Medan jag gick tillbaks mot min ytterdörr
tänkte jag på vad jag brukar säga till andra
föräldrar som blir utsatta för ett liknande be-
mötande... Detta par menade säkert inget illa,
men de har inte en aning om hur det är att
mista sitt barn. De tycker att man skall känna
på samma sätt som de själva upplever min si-
tuation i egenskap av betraktare.

Jag slås också av känslan hur kränkt jag
kände mig och jag minns såväl hur uttalan-
den av detta slag, i initialskedet av min sorg,
förstärkte min känsla av utanförskap, och jag
insåg också att jag blivit oerhört mycket bättre
på att hantera denna utsatthet.

Tänk vad bra att FEBE finns!

Olle Bergman

Pappa! Svante är död!

En personlig skildring om hur det är att
mista sitt barn.

Olle Bergman

*Boken finns att köpa i bokhandeln,
men kan också beställas via FEBE.*

Vad hände sen.....?

I skrivande stund så är det snart 3 år sedan vår älskade son och lillebror Robin lämnade oss efter att ha kämpat i 5 år 7 mån 24 dagar mot leukemi, han blev 8 år och 1 dag gammal.

Och livet, var det menat så här? Då var det väl ingen vits med det. Men trots allt så går jag här, och det är tack vare FEBEs förtjänst, de låter mig vara jag, jag får tycka, tänka, säga, gråta, skrika, ja bara vara jag.

Där finns inga pekpinningar såsom; Du borde nog...Ryck upp dig...,Du måste...,Vore det inte bra om.....Nej, där är jag accepterad såsom jag är, och har blivit.

Men det finns "förståsigpåare".

Vad har människor för rätt att fördöma och döma mig i den situationen som jag befinner mig i? Hur skulle de själva vara?!

En del undrar, hur orkar du? Vad starka ni är? Vadå starka.Vad har vi för val? Jag skulle GÄRNA ta en annan väg, finns den? Det finns inget val, jo, jag har gjort ett val, och det är att fortsätta leva.

Och nu när det gått "så" lång tid har det väl "gått över", ja, det kan man väl tycka om det vore en influensa, men det här handlar inte om en sjukdom, det handlar om mitt barn som miste livet.

Det som föräldrar mest fasar för, skulle det ha "gått över" efter 3 år???

Det går inte över, och man kommer inte igenom det,

MAN MÅSTE LEVA MED DET.

I dag ter sig livet mycket mer annorlunda än jag hade i siktet för 10 år sedan, kanske tänkte

jag inte så mycket på framtiden, vi skulle väl i likhet med "alla andra" leva ett lyckligt liv tillsammans med våra barn!

Nu blev det inte så.

Vi lever ganska isolerat, vilket inte är så stor skillnad sen när Robin blev sjuk då vi tvingades till att leva ett mer isolerat liv pga hans infektionskänslighet, nej i dag är det mera självalt, jag undviker hellre att ha kontakt med människor som inte kan möta mig i min sorg, det är jobbigt att inte kunna prata om Robin, det är jobbigt när folk inte förstår att trots kaffekalas och middagsbjudningar, så är Robin fortfarande och kommer alltid att vara en del av vår vardag. Vi har fortfarande 2 barn.

I dag gör jag bara det jag vill själv inte vad andra anser jag borde eller har åsikter om, och det uppfattas förstås olika. Men vi ÄR olika, vi förändras genom vår vandring, och genom åren, en del blir gaggiga en del blir gamla en del blir sjukare och jag så här.

I övrigt försöker vi vårda familjen, den som blev kvar, det finns upp och ner gångar som i de flesta familjer, men med det undantaget att vi har en erfarenhet som vi INTE delar med de flesta familjer.

Jag har försökt att samla alla Robins fotografier, en del som människor runt omkring oss har haft vänligheten att dela med sig, det har inte varit mycket med en del, och de bilder vi har haft själva, till ett Robin album. Det har varit väldigt tungt att titta på dessa, det går bra med de fotona som man är "van" vid dvs de som sitter uppe.

Men, nu finns albumena här och de är ju vår sista länk till Robin, förenade med både

glädje och sorg.

Vi kommer fortsätta att ära och hedra Robin på hans födelsedag (jag födde vår son) och dödsdag.

Det syns kanske inte på mig lika tydligt som tidigare då tårarna alltid rann, men de finns där, vem har en aning om vad som händer när mörkret sänker sig och dörren stängts när det sliter och drar i hjärtat, inte berättar jag om mornar jag vaknat med tårdränkt ansikte och kudden genom blöt, inte berättar jag om den otroliga saknaden så att kroppen känns som den skulle slitas i bitar,

-vem skulle lyssna, det har ju snart gått 3 år?

**Tänk dig att säga god natt till ett fotografi.
Varje dag!**

I dag lider jag mycket av det Robin fick gå igenom, alla dessa cytostatiska behandlingar och 2 benmärgstransplantationer.

Jag försöker gå igenom allt, men det gör fortfarande för ont, för ont att minnas, behandlingarna är fruktansvärda.

Jag har svårt att höra barn gråta, för det påminner och gör ont.

Vi har mött en del människor i vår vandring i det så kallade livet, och vi har haft turen att hittat nya vänner, som vi kan umgås med. När trots allt vardagen tränger sig på och vi ska

försöka hitta tider att träffas på mellan barnens alla aktiviteter, jobb och dyl. Men i alla möten är ALLA våra barn med, vi möts med en ödmjukhet inför varann, just för att vi delar samma tragedi och DÄR är våra barn med som en del av oss, INGEN är bortglömd.

Jag blir både glad och ledsen när jag ser att Robin får besök, glad för att han inte är bortglömd, ledsen för att jag vet hur mycket han uppskattade de vänner han hade och som kom till honom trots att han var mycket sjuk.

Vi är hos Robin varje dag, skulle vi ha mindre tid för honom nu?

Jag väntar på den dan när det inte gör så förtvivlat ont längre, kommer den?

Ja, jag vet inte, jag har svårt att tro det....

Glöm aldrig att vi älskar dig!

Några kloka ord...

Överge oss inte i sorgen

”Överge oss inte i sorgen, se mej i ögonen när du talar till mig och låt mig tala till punkt. Ta i mig, det hjälper.

Tala inte om din lycka, om din framgång på jobbet eller om dina trassliga relationer och försök inte få mej att sluta sörja.

Säg inte att du förstår hur vi har det, utan låt oss i stället få tala om det som hände”.

Citat från radiodokumentären

”Lille Olle andas inte mer”

av Ingela Bendt och Jim Downing

Det finns ingen tid i världen som kan läka sorgen och saknaden av ett älskat barn!

**Mona Granholm,
mamma till Robin**

Mathias Carlswärd, 811219-030628

Tänk ifall **om** fanns, skulle kunna sätta in flera stycken i denna text

Det var fyra månader sedan vi sågs sist. Mathias var en person som var hjälpsam och snäll. Han såg t.ex. de nya gardinerna, det nyklippta håret, hon som behövde hjälp upp med barnvagnen på bussen och han höll upp dörren för äldre mm. Han ställde alltid upp och klagade aldrig. Sista åren i skolan här uppe i Stockholm gick han dit en timme tidigare för han hjälpte vaktmästaren med lite saker. Han var scout- & scoutledare, hjälpte smågrabbarna med innebandyträning. Läst och klarat av att ta examen i juridikkurs. Han hade tagit dykcertifikat men inte hunnit åka på dykresa ännu.

Han hade Aspergers syndrom (AS) ett handikapp som inte syns på personen. Man behöver ha tryggt runt om sig, regler och hållpunkter, medmänsklig hjälp från utbildad personal m.m. Han fick sin diagnos när han var 17 år, innan dess har man bara sagt att han har en "CP skada". Han har fått stå ut med mycket mobbing tidigare i skolan och senare även på sitt jobb.

Man kan säga att av de barnen man tyckte var lite stökiga i skolan förr, fanns det säkert flera i den gruppen som hade AS. Mathias frågade mig en gång; Mamma var-

för har jag fått AS? Jag svarade; Jag tror inte gud ger någon något utan att först veta att personen klarar av det. Med facit idag fattar jag inte var jag fick det skitsvaret ifrån. Ifall min teori skulle tänkas vidare så ska jag få utstå detta för att jag klarar det och det kan jag ju säga, det gör jag inte.

Efter diagnosen fick Mathias flytta till ett gruppboende i Vingåker där han även gick i skolan. Han bodde där i fyra år, de bästa åren i hans liv enligt han själv, han valde många gånger att vara kvar där nere istället för att komma hem till det hektiska Stockholm.

Efter de fyra åren kom Mathias hem till Jakobsberg igen i september 2002, vilket kommunen visste. Detta kom ändå som en chock för dem, så det fanns bara en lösning, ett ensamt eget boende, där han helt plötsligt skulle sköta allt själv. Mat, tvätt, ekonomi m.m. jag fanns ju där men det är inte så lätt för en kille på 20 år och be mamma om hjälp. Mathias gick på medicin, "antidepressiv", vilken han fick komma ihåg att ta själv tills jag fick gruppboendet att ordna detta så att han inte glömde det. Kommunen hade bara haft fyra år på sig att ordna nytt ordentligt boende med trygghet för Mathias.

Jag vet inte hur många samtal jag har haft med kommunen angående detta innan och efter Mathias hade kommit tillbaka till Jakobsberg. Jag ville att de skulle ordna ett nytt gruppboende, vilket Mathias hade rättighet till enligt LSS-lagen. De sa att det inte fanns något, jag sa till dem vid flertal tillfällen att vi inte kommer att ha Mathias kvar hos oss ifall inget ordnas. Med dagens facit och sorg hade man kämpat ännu hårdare ifall nu det gick, för det ska jag säga att kämpat har man fått göra, inget kommer till en gratis och med automatik. Mathias klarade av det mesta själv men blev för ensam, sökte sig ut till pubar m.m. Mathias var

mycket social och hade stort behov av att prata och umgås med andra. Men ungdomar med AS bör ej dricka, det kan bli kaos i deras handlade vid stressade situationer, inom sig inte mot andra personer.

Mathias hade skickat efter ansökningspapper från högskolan i Ö-vik, tänkte söka dit i höstas. Men det blev inte så, hans resa i livet slutade med att han satt ensam på nattbussen. Bussen åkte åt fel håll för att Mathias skulle åka hem och han hamnade i en stressituation, det blev kaos och han blev stökig på nattbussen mot Kungsängen den 28 juni -03. Busschauffören bad han gå av, efter lite diskussion gick Mathias av, men då hade chauffören redan kallat på Polis. Innan polisen kom försökte Mathias gå på nattbussen hemåt, men fick inte gå på för han var ju "stökig". Mathias blev rädd när han märkte att det var en hundpatrull som kom för jag antar att han inte hade förstått hur stort allt hade blivit av tumulten vid bussen.

Han gick ner mot vattnet, tänkte kanske att polishundarna inte kunde spåra där. Mathias hade lite dålig motorik och tillsammans med hur rädd han måste ha varit var hans omdöme väl inte 100%, vilket ledde till att han antagligen gick ut i vattnet och halkade på någon sten. Det som skall sägas om bussresan var

att hållplatsen innan allt hände erbjöd sig Mathias att hjälpa en tjej med hennes onyktra kille hem, men hon avböjde.

Mathias hittades av privatpersoner den 5 juli i vattnet precis där bussen släppte av honom natten den 28 juni kl. 01.30.

Då hade vi själva varit ute och letat efter Mathias i en vecka, ringt kompisar, ordnat in en annons i Metro, satt upp lappar m.m. Pratade med polisen vilket inte gav annat än konstiga svar och påståenden tillbaka.

Vi hade letat precis där man hittade Mathias men hans syster stoppade precis innan vi var helt nere vid vattnet och sa: NU GÅR VI INTE LÄNGRE det var nog ett tecken. Nu har vi Mathias pigg och glad på näthinnan det känns bra.

SKICKAR MÅNGA KRAMAR TILL ALLA VÅRA FEBE-BARN.

**Anna-Lena
Mathias mamma**

När det ofattbara händer...

Bussolyckan i Måbödalen, Norge 1988.
Rapport - Omsorgsarbetet i Kista

Ylva Edholm Johansson,
Thomas Wohlin & Yvonne Nobert

Jag fick en tanke ...

Ser för mig alla våra barn, tillsammans. Bara den tanken gör mig glad. De sitter där och spanar på oss och ser hur vi sköter oss. De har redan fattat vad livet och "döden" går ut på. Deras själar är så långt utvecklade att de inte behövde hämta mer visdom denna gången. För varje god handling vi gör, för varje utveckling vi stegar fram, för varje mail vi skriver här ropar de YES, och gör high-five. "Våra morsor och farsor har fattat något viktigt". Dessa nya möten vi gör, nya val i "rätt" riktning, positiva tankar, generösa agerande, sundare inställning... vi får pluspoäng av våra barn varje gång. De tittar på varandra och ler. Nöjda över att vi förstår vad som är det väsentliga i livet, ser att vi väljer att utveckla våra själar. Att vi tar ett steg i rätt riktning...

Vill att vi knäcker livets kod, så som de gjorde långt före oss. Alltså, ju längre vi lever, desto mer själsligt dumma är vi...he, he. Eller så är det så att vi har en viktig uppgift att fylla med vår vetenskap.

Kan se oss alla sen på andra sidan, att vi diskuterar hur vi skötte oss i livet. Vad vi gjorde bra eller mindre bra. Som ett eftersnack efter en viktig match.

Vi har sen en härlig tid med våra närbesläktade själar som vi träffat i flera hundra, kanske tusen människoår. På andra sidan existerar inte tiden. För att vi sen ska bli ännu mer kärleksfulla och nå det högsta av känslor, måste vi kanske ner en runda till. Då diskuterar vi hur i vilken konstellation det ska ske. Kanske jag ska bli Linneas syster nästa gång. Eller hon min pappa. Allt som gör att vi kan slipas att bli det högsta av det högsta. Att vi sen ska kunna leva i enighet med den vackraste kärleken. Våra själar får sin belöning.

Hade jag hört någon resonera så här innan jag miste Linnea hade jag skakat menande på

huvudet... :-). Stackars människa!!??

...mer och mer jag tänker, är det nog tvärtom.... Visst, det är stackars oss att vi mist våra älskade barn, men vi får en kunskap, en visdom och erfarenhet som är större och djupare än vad detta lilla liv kan uppbära....

Bara det att jag vill hellre ha Linnea hos mig och gå ovetandes i vår lilla ytliga värld. Vill ha det som innan, men detta jag skriver är ju överlevnadstankar. Om jag ska klara det med vettet i behåll, måste jag vara lite ovetting, lite galen. Tänka lite som jag vill och tror. Allt för att klara en dag i taget, med denna sanning.

Jag hoppas det blir en dag i frid.

Ibland kan man klara av att leva utan att tänka framåt. Ibland kan man inte....

Som idag, då framtiden känns så otroligt tom och meningslös. Kan inte tänka mig att leva utan Linnea. Det går ju inte. Det gör så ont, det värker när jag tänker på vad denna tomhet innebär.

Längtan blir övermäktig och man känner ingen längtan att leva....och man ställer sig frågan: "Hur kunde jag tycka att dagen igår var dräglig?" "Hur kunde jag känna mig lugn och tänka, att detta fixar vi på något sätt?"

Ibland skulle man vilja säga till sig själv: "Skärpning, ta dig i kragen, nu är det som det är, gör det bästa av det, skaffa dig ett nytt liv"

Bara det, att det funkar ju inte så. Det är känslorna som styr varje dag, varje steg, varje fundering, varje gråt i panik. Att längta och sakna sitt barn sitter i varje cell och hela hjärtat och hela hjärnan är till bredden fyllda med tankar och kärlek av/om dem.

Linnea, du behövs här. Mitt hjärta skriker efter dig. Kan inte se en framtid utan dig. Jag är oförmögen att fungera. Längtar efter dig och älskar dig så att jag knappt kan andas när jag säger detta högt.

En tom lördag, ett tomt liv

Så många människor som ska leva ett helt liv utan att något nämnvärt händer dem.

Att ha sina barn kvar har för oss blivit en lyx, något som de flesta räknar som självklart. Så många vi är som kämpar med denna sorg från vi slår upp ögonen på morgonen till vi stänger dem igen på kvällen, och kanske också många, långa, hemska timmar på nätterna.

För en kamp är det, ibland lite lindrigare, ibland omänskligt tungt, men den finns där alltid. Med tiden kanske den lindas in i något, men aldrig mer att man kan säga att livet är som en dans, härligt, befriande och fritt från tragedier. Tyngden kommer nog alltid ligga som en botten. Kan tänka mig att man kommer att kunna njuta av situationer och kunna känna sig glad, men det är inget man tar för förgivet, det finns något som överskuggar hela tiden, som man till slut räknar med att den finns.

Så småningom glömmar man väl hur ens "botten" såg ut innan. Det är väl då man kan börja fungera lite bättre. Livet utgår från ens nya känslor. När jag för en sekund tänker på hur det var innan....

Catarina

Och vad ödet har i beredskap är en gåta...

Håkan, Vad vi känner är inte alltid vad vi är, en saknad efter en älskad kan var större än att födas, när du föds förväntas ett långt liv, vi vet inte vad ödet har i beredskap.

I min tidiga ungdom hade jag en prydnadskatt där jag skrev i botten " och vad ödet har i beredskap är en gåta" då kunde jag ej tro att det skulle drabba mej och min man att förlora en älskad son i en tragisk båtolycka.

En vers till Håkan: Vatten, och vatten tog dej ifrån oss här på jorden, vattnet gav dej också frihet och frid i livet.

Lena och Nenne Nyström, Hässelby

SACKOS DIKT

*Se det vackra i livet
och gläd dig åt det.
För utan det vackra
är vi lätt förlorade i det
alltför stora mörkret.*

*Så se dig om efter allt
stort som smått,
som ger dig ett leende
eller ett skratt.*

*Sjung sedan av ditt hjärtas lust.
Skrik ut din glädje!
Och dela med dig av den
för det.....
Det är att ta vara på livet!*

Sacko, augusti -99

Till minne av Andreas

Ingen sten är så tung
som sorgen efter dig
Ingen ros är så vacker
som minnerna efter dig
Du lever kvar i mitt hjärta

Din Pappa

Till Per, mitt allt.

När höstlöven falla och mot vintern vi går.
Med saknad och sorg, vi står vid Din bår.
Ej anade vi att vi Dig skulle mista.
Att sommaren som gått...Skulle bli Din sista.

Per avled hastigt i en
bilolycka den 6 sept -02.

Lillasyster Eva.

En dikt till min avlidna dotter June.

Som en skimrande pärla jag gömmer,
Och aldrig mitt hjärta för glömmes
Du kom som en svepande vind.
Med solgudens skimrande färg.
Mina sinnen kan ännu förnimma.
Du kom till mig med glädje,
och Du kom till mig med sorgen.
Du kom som en bjuden gäst, och så var
nog bäst.
Lyckan den kommer och lyckan den går.

***Mor
Daisy Pedersen Nösslinge den 030810***

Vår älskade June.

Jag sänder den dikt Du en gång själv skrev.

Vi borde spara på stora ord, och stora
gester och later.
Vi borde älska varandra mer, och söka
bistå och hjälpa.
Och inte skoningslöst riva ner, och sätta
krokben och stjalpa.
Vi borde undvika att se ner, och kasta
smuts på varandra.
Ty vi är inte ett dugg förmer, i själva verket
än andra.
När döden kommer och hälsar på, då är
vi alla rätt lika.
Förtvivlat svaga och hjälplöst små, om också
aldrig så rika.

*Denna dikt skrev June när hon var femton år.
Du har så rätt i Din dikt. Vi saknar Dig så.*

***Mor
Daisy Pedersen
Nösslinge by den 14/9/03***

Trollringen (Lennart Hellsing)

När jag gick och tänkte på ingenting
kom där ett troll med en silverring.
Ser jag genom ringen som trollet gett,
ser jag det ingen i världen sett.
Och när jag min trollring till örat fört
hör jag det ingen i världen hört.
Sätter jag på stortån den ring jag fått
går jag dit ingen i världen gått.
Vill du följa med mig så går det an
om du kan hitta en likadan.

Mattias har hittat sin!!!

*Den här texten lästes upp i kyrkan vid
Mathias kista.*

Tänkte det var väldigt fint och tankvärt.

Anna-Lena

**Denna är skriven samma dag som
Daniel dog 980412**

DU
mitt 1:a barn
du som närmast
hjärtat var
Du som tände
moderslågan
hur jag älskat, vårdat dig.
NU
kan inget plåga dig
men mina ögon
fylls av alla tårar
mot alla dårar
som far fram i
vägens damm.
DU
min älskade son
i mitt hjärta skall ditt
Minne alltid bo.

031007 skrev jag denna:

Dagarna är långa
det har gått så många
vill dig alltid nå och fånga
Lyssnar ut i tomma natten
hör jag dina steg i trappen?
örat lurar, villar mig
kan dig aldrig få igen
Vill ej fatta, ej förstå
VARFÖR just du skulle gå....
Många fanns att välja på.

**Denna skrev jag morgonen
efter Daniel dött 980413**

Den tomma sorgen, de ljudlösa orden
tårarna..... de salta tårarna
Smärtans vassa kniv som
skurit, strimlat
som ristat med sin vassa egg
Dödens borrh
som grävt sig in under mitt skinn
djupare, djupare, djupare.....
All denna meningslösa värk
smärtans vassa stålplåga
inget, inget, gör att vi får dig åter.

Denna är skriven -00

Ett sår som aldrig läker
längst in i själen finns
det är visst bara jag som minns.....
för mig DU alltid finns
Hur kan jag glömma
Nej jag måste gömma
mina fina bevis på att du levat
Ett barn kan Aldrig suddas ut
Ej glömmas bort
utav sin mamma/pappa
Hur mycket andra än må tycka
att jag på nytt ska finna lycka.....

**Lena
Mamma till Daniel**

Brev till Polisen...

Thomas Olausson, Kalles pappa, har skrivit ett brev till Polismyndigheten i Stockholms län, i ett försök att sprida information om FEBE.

Beträffande föräldraföreningen Febe.

Jag vill med detta brev sörja för att Polisen i Stockholms Län får veta hur Febe kan stötta och hjälpa de föräldrar som förlorat sina barn.

Jag tror att Polisens arbete underlättas i någon mån när varje poliskvinna/polisman i sin dagliga tjänstgöring centralt får medvetenhet om Febe.

Alltför ofta förolyckas barn i trafiken, genom olyckshändelse eller på annat sätt. Det blir ibland Polisens uppgift att meddela dessa nyheter till föräldrar och närstående. Många gånger är detta en svår uppgift. Föreningen Febe finns till för föräldrar som förlorat barn och bildades 1995 efter en bussolycka i Norge. Verksamheten har sedan dess sin fasta punkt i Kista kyrka. Att förlora ett barn får som regel allvarliga och livslånga konsekvenser för överlevande föräldrar och syskon.

Jag hoppas att poliser i Stockholms län får möjlighet att överlämna en kortfattad information om föreningen Febe i de fall det kan vara påkallat.

Stockholm tisdag den 18 november 2003

Med vänlig hälsning,

*Thomas Olausson
pappa till Kalle, 12 år*

*Mer information om föreningen finns på
www.febe.net*

*Föräldraföreningen Febe
Box 1073
164 25 Kista
tel. 0736 - 237 551*

Hemsidan www.febe.net

Intresset för FEBE:s hemsida bara växer och med en besöksfrekvens på c:a 1200-1300 per vecka, passerades totalt 62.000 besök i november -03.

Det har tillkommit några nya sidor att skriva på, och f.n. finns "Gästboken", "Gästbok för syskon", "Kontakt med föräldrar", "Dialogsidan" och "Lär känna mitt barn".

FEBE-bladet

Detta är nummer 2-2003 och vi inbjuder fler medlemmar att vara med och skriva i FEBE-bladet. Meningen är att vårt lilla medlemsblad skall spegla våra medlemmars tankar och funderingar.

Öppet Hus och FEBE-dagen 2004

För din planering kan vi redan nu meddela att FEBE inbjuder till Öppet Hus lördagen den 20 mars 2004 i Kista kyrka.

FEBE-dagen kommer att äga rum lördagen den 16 oktober 2004, också den i Kista kyrka, med föredrag, buffé och minneskonsert.

Boka in dessa dagar redan nu.

Mer information om dessa dagar kommer via inbjudan på post och på hemsidan.

Nya lokala grupper med kontaktpersoner för FEBE

Det är med stor tillfredsställelse som vi i FEBE kan konstatera att alltfler medlemmar anmäler sitt intresse för att bli kontaktperson och bilda lokala grupper i sin egen hemort, i andra ställen i landet än just Stockholm. Föräldrar mister barn över hela Sverige, och det är ju lika viktigt för alla som drabbas att man får möjlighet att träffa andra föräldrar som befinner sig i en liknande situation.

Det är ju lika viktigt att få dela med sig av sina tankar och erfarenheter, som att få ta del av

vad andra drabbade berättar. Att finnas för varandra är ju själva pulsen i FEBE. För att vi alla skall känna oss trygga och väl förberedda inför uppgiften som kontaktperson, ordnade vi med ett par informationsdagar i Kista kyrka den 15-16 november 2003, dit 8 FEBE-medlemmar, från andra ställen än Stockholm, deltog i syfte att bli kontaktpersoner och/eller starta grupp på den egna orten.

Vi upplevde alla detta som oerhört nyttigt och lärorikt och planerar att följa upp med ytterligare en träff framåt våren.

Föräldraträff i Åhus skollovskoloni den 21-23 november 2003

Vi möttes 26 föräldrar i Åhus skollovskoloni. Några "gamla vänner", många nya. Från Febe, Vimil, Ung-i-minne. En helg fylld av så mycket gemenskap, värme och känslor. En verklig förening. Och kärleken förde oss sam-

man... till våra barn.

Tack Catarina, Stina, Mormor i Fuglie!

***Tack från oss alla genom
Gunnel och Lena.***

Vi tände marschaller på stranden för våra barn.

**Hjälp oss att stötta föräldrar
som har mist barn!**

Bli stödmedlem i FEBE.

**Medlemsavgift för
Stödmedlem är 100:- kr.**

FEBE

Box 1073. 164 25 Kista

Tel. 0736-237 551. Fax 08-444 84 11. Postgiro 94 17 14-8

www.febe.net febe@febe.net